

Novozélandský Špekoun 1

Kronika

- 16.10. Odlet z Ruzyně do Amsterdamu. BBS v A.
- 17.10. Přílet do malajského Kuala Lumpur. Přistání nad džunglí. Dusno. Duty free zóna, vláček do druhé haly. Večer odlet do Aucklandu.
- 18.10. Přílet do Aucklandu. Důkladná celní kontrola. Přivítání u Gimelfarbů.
- 19.10. Trh s auty, návštěva centra Aucklandu.
- 20.10. Backpacker car market. Neúspěch.
- 21.10. Koupě auta Mitsubishi Sigma, ročník 1985, najeto 260 000 km.
- 22.10. Odjezd na sever, spaní na pláži východního pobřeží. Bankovní konto, žádost o IRD number.
- 23.10. Běh po pláži, jeskyně Waipu; příjezd na malou pláž Tapotupotu na severu s. ostrova. Téměř nikdo nikde. Sezona ještě nezačala.
- 24.10. Jednodenní trek přes Sunny Bay, mys Reinga, písčnou poušť a zelené pastviny.
- 25.10. V džungli mezi obrovskými stromy Kauri.
- 26.10. Muzeum v Dargaville. Letovisko Piha.
- 27.10. Zpět v Aucklandu. Oprášení ruštiny s bábuškou (mirovaja vajna i Altaj).
- 28.10. Vyvolaný film. Potíže se skenováním. Prší.

Obrázek 1 Dvanáctý majitel.

Co jsem viděl, co jsem zažil

První noc

První noc venku na novozélandské pláži je klidná. Při probuzení kontroluju oblohu, zda neprší, protože spím beze stanu. Stanování je zde povoleno jen v kempech a místa, kde by si člověk mohl lehnout, jsou jen u pláží. Jinak jsou snad všechna vhodná místa na spaní oplo-

cená. Tak tedy na té pláži otevřu v noci oči a kouknu rovnou na Orion. Je sice chudák vzhůru nohama, takže se dívám, že mu meč nevypadne z toulce, ale je to on! Vpravo nad ním září nejjasnější hvězda Sirius a naopak kus níž, nad mořem, je býk s Plejádama. Akorát ten jižní kříž ne a ne najít. Mám jej zafixován jako skupinu čtyř jasných hvězd, ale nic takového po celé obloze nevidím. Ale ten Orion mě potěšil.

Pláž

Ráno obtěžují kousavé muchničky. Ale je teplo, slunce začíná hřát. Oblékám si plavky a tričko a jen naboso se jdu proběhnout po písčité pláži. Běžím na vlnami zatápné hranici moře a souše, kde je písek pevný a člověk se do něj neboří. Je to paráda vlny mi co chvíli zalévají nohy, takže je musím čapím způsobem zvedat. Voda cáká, tričko mám do půlky mokré. Když se vlna přelije pod nohama a zase se vrací zpátky do moře, zdá se, že země se pod nohama točí. Pokud si to chcete přiblížit, předkloňte se, udělejte sloní chobot, otočte se desetkrát dokola a pak se rozeběhněte.

Jeskyně Waipu

Jeskyně se nalézá na odlehle silnici asi 30 km od Whangarei, hlavního města Severní země (Nothland). Původně jsem ji chtěl minout a projet si jen šotolinovou

silnici vlnící se příkrými svahy neprostupné džungle nebo, byla-li na méně příkrých místech vykáčena, ohrazených pastvin s ovce. Pak jsem se ale objevil přímo na odpočívadle u jeskyně a nezdálo se, že by se muselo platit, tak jsem zastavil.

Jeskyně je prostorná členitá chodba s potokem. Některé komíny dosahují deseti až patnácti metrů, pokud jsem vůbec dohlédl až nahoru. Jeskyni jsem šel asi sto metrů. Šlo by jít dál, ale mé prestiže nebyly do tohoto terénu nejšťastnější. Jen s obtíží jsem je při několikerém přeskakování potoka po kamenech a lepidém bahnu po kotníky zachoval uvnitř suché. Jeskynní výzdoba byla tvořena stalagnity, stalaktity i stalagnáty různých tvarů a velikostí. Nezvyklé byly ty, které jakoby byly tvořeny kopou malých mušliček obrácených vzhůru, takže vytvářely kapsičky na vodu jako v kašně.

Nejzajímavější však byli obyvatelé té jeskyně, bylo jich určitě desetitisíce, byli na stropu a po stěnách a co hlavně – světélkovali! Když jsem zhasnul všude bylo mnoho zelanavých světýlek, jasnějších než naše světlušky. Tak jasných, že osvětlovaly strop jako Mléčná dráha osvětluje noční oblohu. Nejdříve nebylo jasné, co světlo vyzařuje. Na stropě nebylo nic nápadného. Myslel jsem si, že to jsou kapky osvětlené zbytkem světla ze vchodu. Při pohledu zblízka jsem však uviděl tenoučkého červa (ať biolog promine) dlouhého od jednoho do deseti centimetrů. Byl dvoubarevný, jedna strana byla černá, druhá průhledná. A na tom průhledném konci

byl ten luminiscenční bod. Zblízka byli ti tvorové odpudivý, zvláště v jejich počtu, ale když se zhaslo, byla to parádní podívaná.

Trek okolo mysu Reinga

Kouknete-li se do atlasu, tak mys Reinga je ten severozápadní cíp severního ostrova. Mám sklon nepoužívat slovo trek, ale asi se mu nevyhnu, vystihuje lépe zdejší putování divokou přírodou po vyznačené stezce. Z odstupem několika dní mohu prohlásit, že to byl vynikající zážitek, při kterém mi neobyčejně přálo počasí, viz fotografie¹ ►. Trek byl velmi rozmanitý a ušel jsem asi 25 km.

Začal stoupáním na útesy na okraji oceánu. Vegetace je pichlavá a neprostupná a nedá se jít ani tam, kde je holá tráva. Zdá se, že je vysoká 10 cm a zatím do ní zahučíš skoro po kolena. V těch deseti centimetrech je totiž sprádená do hustého koberce. Jediné, kudy lze projít je vyšlapaná, nepříliš však používaná pěšina.

Cestou k majáku na samém mysu se sestoupilo do malého písečného zálivu nazývaného Sandy Bay. Byl zcela opuštěn, slunce hřálo a tak nešlo odolat svlíknout se do naha, smočít se ve vlnách, natáhnout se na písek, nechat si prohřívát špeky a pozorovat vlny. Ač-

koliv jsem ležel dost daleko, časem přišla vlna, která mě oblila. A rackové si nerušeně kroužili nad příbojem.

U majáku přímo na mysu je konečná silnice číslo jedna. Stojí tu několik autobusů a najednou spousta lidí. Nezdržuju se tam a sestupuji k dlouhé písečné pláži obrácené již na západ. Končí říčkou a útesem, který se obchází zprava po písečných plotnách různých barev, od okrové přes cihlovou až k hnědočerné. Místy je písek zpevněn půlcentimetrovou vrstvou lávy. To ještě netuším, že za chvíli, co odbočím od oceánu zpět na východ směrem k silnici, budu překonávat skutečnou písečnou poušť. Asi 3 km jdu mezi písečnými dunami. Nikdy jsem v poušti nebyl, a tak je to pro mně skutečně velký zážitek. Sleduju oranžové cedule a stopy terénního auta. To se však evidentně nakonec muselo stejnou cestou vrátit, protože poušť rychle přešla v tunel bušem a bažinu. Přes ní byla naštěstí asi šedesátimetrová lávka. A to už jsem se vynořil na rozlehlých pastvinách. Tráva se zelenala a krávy si mě zvědavě prohlížely. Ohlédl jsem se a uviděl celou tu scenérii. Můžete si ji domyslet na fotografii ►. Po prašné silnici kroužící se po hřebenech místních kopců se dostávám zpět do kempu Tapotupotu. Mám do setmění akorát čas zapsat své dojmy. Několik aut právě odjíždí. Bude tu zase klid.

¹Kvalita fotografií je odpudivá, přemýšlel jsem o tom, zda je vůbec mám takto zařadit. Jsou skenované z diapozitivního filmu na netransparentním skeneru.

Drobné postřehy

- V hale bezcelní zóny v Kuala Lumpurů racuje spousta žen. V obchodech s parfémů, CDčky, elektronikou, za pulty v restauracích, na recepcích, jako uklízačky i jako policistky. Na jedné přepážce vedle sebe klidně sedí islámská žena v dlouhé sukni a se zahalenými vlasy šátkem a hned vedle žena po evropsku oděná v džínách či minisukni. Policistky byly nejzajímavější. Tmavě modré kalhoty, světle modrý delší kabátek s výložkama, tmavě modrý šátek okolo hlavy a na něm ještě nízký klobouček s lemem.
- Míjím asi dvoukilometrový úsek silnice, kde se dělá nový asfalt a auta střídavě jezdí v jednom pruhu po šotolině. U nás by spousta řidičů nadávalo, že musí čekat na semaforu. Zde se jim v tom předejde. Z každé strany řídí dopravu pěkná dáma, každého řidiče pozdraví, usměje se na něj a pokyne mu. Každý řidič se také usměje a také zamává.
- Na samém severu země, stále však na státní silnici,

ale již s minimálním provozem, na mě protijedoucí auto zablikalo. Říkám si, co se děje, kousla mě snad tarantule, nebo co? Mám něco s autem? Pro jistotu zastavuji a prohlížím ho. Nic podezřelého však nevidím. Nasedám, přejíždím nejbližší pahrbek a již je mi to jasné. Vidím auto s nápisem stop a za ním asi 100 m stádečko krav špacírujících si to po silnici proti mně. Pobízí je zezadu farmář na traktůrku. A zase ten pozdrav, zase pokynutí.

Otázky a odpovědi

- ? *Pavel Krsek a Honza Paleček*: Jak dlouho trval let?
- ▷ Tři lety trvaly celkem 24 hodiny a 15 minut čistého času plus 8 hodin 55 minut na dvou přestupech. V Kuala Lumpurů je o 6 hodin více, v Acklandu o další 4. Z Prahy jsem vyrážel v 16:20 ve čtvrtek, do Aucklandu jsem dorazil v 11:35 v sobotu.

Příště: *V pralese mezi obrovskými stromy Kauri.*

28.10.2003

(K)Vítek Zýka

Gimelfarbovic dřevěný dům je pro Auckland typický.

Auckland neuvěřitelně členitý: horizontálně mořskými zálivy a vertikálně 40 sopečnými pahorky. Centrum je však odpudivé.

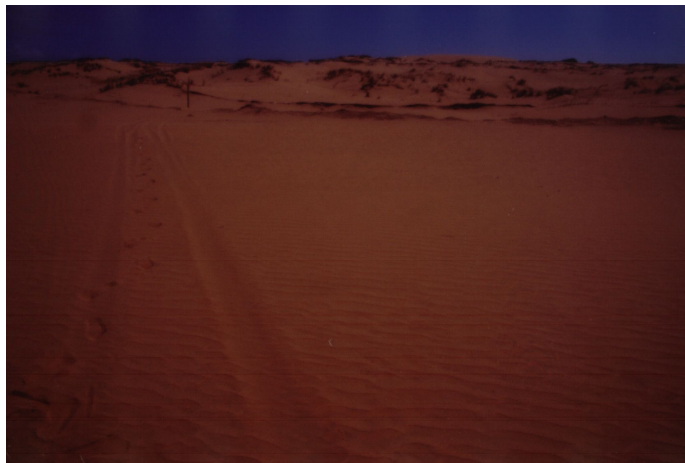
Džungle. Odbočí-li člověk z hlavní silnice, brzy dojde asfalt a cesta se začne kroutit pralesem.

Cestou na sever se střídají pralesy, ovocné sady a hlavně pastviny.

Nad Sundy Bay a před majákem na Cape Reinga (to je ta bílá tečka na orizontu).

Cesta pouští.

Písečný drak. Tam, kde byl písek zpěvněn sopečnými výrony, vytvářel zajímavé skulptury.

Pastvina, bažina, poušť a oceán.